wägga warma ja ussina ollewad. Agga emma silmad, kui jöelt taggasi tulli, kohhe langsid wärtna peäle, ja kül tem:ma seddamaid moistis ärra tütri ussinust. Üks leskproua olli need linnad annud nidilöngaks kehrata ja olli temmal sellega suur rut, et warmalt piddi walmis sama. Agga woi Liso sest holis. Emma pahhandas wägga meelt ja augutas last täiest sunst. Mis sinnust ilmas peab sama, kui sa mitte ei pöra ommast laiskusest? Egga laiskus toida inimest. Eks sa tea, kes ei wiitsi tööd tehha, ei pea ka mitte leiba söma, kas moistad mis se on? Emma ommas melepahhandusses ei pannud tähhele, et kolm meest, kes uhkis ridis, tullid ratsa soites möda teed, ja jäid nende perre kohta seisma. Se, kes eel soitis, olli kunningas, ja kui liggi sai, ütles: „Naene, mis sa ni kurjaste omma lapsega tapled?“ Emma ehmatas, et neid olli, kes sedda nominist peält kuulda said; ehk temma kül ei teädnud, et se kussia otse kunningas isse piddi ollema, ial ei tahtnud ta omma tüttart wodraste ette ni wägga ärralaita, waskas sepärrast kermeste nenda: „Taplen tütriga, et üllewägga kerme on töle hakkama, ei wöttage ommale aega middagi toito suhho panna. „Kunningas, tüttarlast kites, andis sedda otsust, et töteggia ei pea mitte nälgas seisma — ja soitis teed eddase. Agga monne päwa pärrast tulletas temma sedda tülli mele, mis teed käies olli näinud sel emmal omma tütriga ollewad, ja juttustas sest omma prouale. Kunninga proua armastas wägga wälledaid töteggiaid, laskis sedda kül la kulata, kus se ussin tüttarlaps ellas, läkkitas Liso järrele, ja käskis tedda omma ette tua. Üteles siis: „Minna kulen, et sa wägga kerme töteggia pead ollema, ja ei annage ommale aega, wahhelt leiba wötta; head töteggiad on wägga minno mele pärrast, ja issiärranes armastan pes